

Salah Naoura

Teyzem Görünmez Oluyor

Salah Naoura

Teyzem Görünmez Oluyor

TEYZEM GÖRÜNMEZ OLUYOR

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2012, Salah Naoura

İlk baskı 2012 yılında Almanya'da *Tante Mel wird unsichtbar* adıyla
Dressler Verlag Hamburg tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Salah Naoura
RESİMLEYEN: Sabine Büchner
TÜRKÇELEŞTİREN: Ufuk Tonka
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-801-1
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
ya da diğer yollarla iletilemez.

Salah Naoura

Teyzem Görünmez Oluyor

Salah Naoura

1964'te, Alman bir anne ve Suriyeli bir babanın ođlu olarak Berlin'de doğdu. Almanya ve İsvetç'te, Alman Dili ve Edebiyatı ile İsvetç Dili ve Edebiyatı bölümlerinde okudu. Çocuk kitapları çevirisiyle başladığı edebi yaşamı, 1995 yılında yazarlığa evrildi; o dönemden sonra çocuklar için pek çok resimli kitap, ilk okuma kitabı ve roman yazdı. Kitapları ve çevirileriyle birçok ödül kazandı; 1992 ve 2013 yıllarında çeviri dalında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. *Matti, Sami ve Evrenin En Büyük Üç Hatası* (Matti und Sami und die drei größten Fehler des Universums) adlı romanı 2011'de Peter Härtling Ödülü'nü kazandı, daha sonrasında ise beyazperdeye uyarlandı. Kitaplarında genellikle aile, kardeş ve dostluk hikâyeleri anlatmayı seven başarılı yazar, çok katmanlı romanlarında mizaha da büyük yer ayırmayı ihmal etmiyor. Naoura hâlen çocuklar için kitaplar yazıp çeviriler yapmayı sürdürüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

- Süperhügo Serisi** (öykü, 5 kitap)
- İmdat! Çıkarın Beni Buradan** (roman)
- İmdat! Büyükanne Geri Dönüyor** (roman)
- Kardeşim Bulunmaz Hint Kumaşı** (roman)
- Çılgın Süpürge Şipşak** (roman)
- Tezlem Görünmez Oluyor** (roman)

Finn'e...

Kafadaki Sesler

Lena'nın teyzesi falcıydı. Oturduğu evin altında, geleceği merak eden insanlarla dolup taşan bir odası vardı. Hatta Lena kimi zaman teyzesine gidip, masaya koyduğu kartları ya da insanların avuçlarını okumasını izliyordu. Tabii, gelenler bunu sorun etmediğinde. Bazı günlerde Mel teyzenin Pirelli Sirki'nden arkadaşları da gelirdi. Lena bu insanları çok sevdi, özellikle de yılan oynatıcısı Bayan Lapislazuli'yi. Bayan Lapislazuli, en sevdiği yılanı yanında olmadan evinden asla çıkmazdı. Yılanın adı Bella'ydı. Bella iki metre uzunluğunda, sarı bir boa yılanıydı. Bayan Lapislazuli çoğu zaman Bella'yı atkı gibi boynuna dolar, bazen de şapka gibi kafasında taşırdı. Bu "boa şapkası" daha çok sivri bir kavuğa benziyordu. Bella'nın, şapkanın en sivri noktasındaki çatallı dili, rüzgârda sağa sola sallanan bir gözetleme kulesi bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Çok önceleri Mel teyze de Pirelli Sirki'nde çalışıyormuş. Sahnenin üzerinde sallanan trapeze yalnızca topuğuyla tutunur, insanları başaşağı selamlarmış. Bunu üç yıl boyunca sürdürmüş; ta ki seyircilerden biri yanlış zamanda hapsirana kadar... Çadırdakiler nefeslerini tutup bu heyecanlı gösteriyi izlerken birdenbire gelen ses Mel teyzeyi ürkütmüş. Sessizliği

bölen ani sestten Mel teyzenin *ayağı* da ürkmüş olacak ki tutunduğu yerden birazcık sıçramış ve derin boşluğa doğru düşmüş. Neredeyse boynu kırılacaktı ama neyse ki bir şey olmamış.

Mel teyze bu hikâyeyi her anlattığında, “İyi tarafından da bakmak lazım canım,” derdi. Çünkü o gün, sahnenin ortasına düşüp ağrıdan hareket edemediğini fark ettiğinde, bedeninden de çıkmaya karar vermiş. O güne kadar bunu yapabileceğini bilmiyormuş. Öylece bedeninden süzülüp çıkmış; hatta kurtarma ekibinin, bedenini hastaneye götürüşünü izlemiş. Mel teyze o sırada kendisini çok iyi hissediyormuş, artık bedeninde olmadığından ağrı da duymuyormuş.

Hastaneden çıkmasına izin verildiğinde ise boynu kaskatıymış ve yürüyebilmek için koltuk değneklerine ihtiyaç duymuş. Trapeze bir daha çıkmadığı için de sirkteki işini bırakıp çalışma odasındaki bu falcılık işine başlamış...

Lena, Mel teyzesini her şeyden çok seviyordu. Onun müthiş sezgilere sahip olduğunu düşünüyor, çok iyi bir falcı olduğuna inanıyordu. Örneğin Mel teyze, Lena’nın kendisini nasıl hissettiğini her zaman bilirdi.

Lena’nın anne babası, ayrılmadan önce çok kavga ederdi. Hatta bazen o kadar kötü kavga ederlerdi ki Lena mutfak masasının altına girip, “Buradan gitmek istiyorum! Gitmek İSTİYORUM!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

O zaman, daha yarım saat geçmeden biri kapıya vurmaya başladılar. Herkes onun Mel teyze olduğunu bilirdi. Çünkü Mel teyze zili çalmaz, koltuk değneğiyle kapıya vururdu. Lena’nın annesi, babasını, “Sakın kapıyı açayım deme!” diye uyarma-

sına rağmen babası her zaman kapıyı açardı. Lena'nın annesi Mel teyzeden, yani öz kardeşinden hiç hoşlanmazdı. Mel teyze duyduklarını duymamış gibi yapar, sonra da kafasını masanın altına uzatıp, "Hadi Lena, gel de seninle baş başa bir tur atalım," derdi. Mel teyze ile yürüyüşe çıkarlar, böylece Lena'nın ailesi rahatça kavgaya edebilirdi.

Mel teyzenin en müthiş özelliği ise "düşünce yolu mesajları" idi. Lena, akşamları saat dokuz olup da kilisenin çanları çaldığında kafasında teyzesinin sesini duyardı. Bu ses ona sanki Mel teyzenin gerçek sesi değilmiş de telefonda görüşüyorlarmış gibi gelirdi.

Ses âdeta kafasının içindeydi. Mel teyze ona düşünce yoluyla mesaj göndermeden önce Lena çoğu zaman yatağında yatar, neredeyse uykuya dalarlardı.

Kafasındaki bu sesler aşağı yukarı şöyleydi:

"Mel teyzeden Lena'ya, Mel teyzeden Lena'ya! Alo? Alo? Orada mısın?"

Lena da, "Evet... evet buradayım," diye cevap verdi kafasında. "Seni duyuyorum, ancak sesin biraz cızırtılı geliyor."

"Bugün bağ... cızır... cızır... lantımız biraz kötü. Ee, günün nasıl geçti?" dedi o gün Mel teyze.

"Saçmaydı."

"Ah, neden ki?"

"Annem dün babamı evden kovdu ve bir daha ne buraya gelebileceğini ne de bizi arayabileceğini söyledi."

"Hmm. Öyleyse *senin* onu araman ve ziyaret etmen lazım."

"Mümkün değil ki. Nerede oturduğunu bile bilmiyorum. Hem, annem evdeki telefonu da kaldırdı. Sadece cep

telefonunu kullanıyor. Benim zaten cep telefonum yok, çünkü çok pahalı.”

Düşünce hattı epey bir cızırtılıydı. Mel teyze biraz düşündükten sonra, “Öyleyse babanla nasıl konuşacakmışsın?” dedi.

“Hiçbir şekilde,” dedi Lena.

Mel teyze sinirle ve yüksek sesle homurdandı; ki bunu ancak, bir şeye çok öfkeleniyse yapardı. “Yarın gelip annenle görüşeceğim!”

Ertesi gün Mel teyze geldi ve değnekleriyle kapıya vurdu.

Lena’nın annesi bağırarak, “Git başımdan!” diye karşılık verdi.

Mel teyze de aynı tonla, “Doro, çabuk kapıyı aç!” dedi. “Eğer hemen açmazsan şu değneklerle kafana bir tane geçiririm!”

Lena’ya göre bu çok mantıksızdı. Ne de olsa bir insan kapıyı açmadıktan sonra dayak da yiyemezdi, değil mi? Ancak belli ki annesi Doro pek de mantıklı düşünemiyordu, ya da o an düşünememişti; çünkü Mel teyzenin bu cümlesinden öyle korktu ki kapıyı açıp onu içeri aldı.

İkisi mutfak masasında oturuyordu. Mel teyze masanın sağında, Doro solundaydı. Lena da rafların önündeki mutfak merdivenine oturdu.

“Lena’nın babasıyla görüşmesini yasaklayamazsın!” dedi Mel teyze öfkeyle.

“Sen bana karışamazsın!” diye karşılık verdi Doro hiddetle.

Lena onların konuşmalarını dinlemiyordu bile. Oturmuş, birbirlerine benziyorlar mı diye yüzlerini inceliyordu. Ne de olsa kardeşiler.

Doro uzun ve sıskaydı. Kazık gibi bacakları ve kirpi dikenlerine benzeyen kırmızı, kabarık saçları vardı.

Mel'in ise gıdığı ve kahverengi kıvrıkcık saçları vardı. Değnekleriyle merdivenlerden çıkarken her yeri bingil bingil sallanıyordu. Doro'nun öyle değildi.

Yok, yok, bu ikisine kardeş demeye bin şahit ister, diye düşündü Lena.

Doro sinir küpüne döndü ve "Kimin tarafındasın sen?" diye sordu. "Benim mi, yoksa Piet'in mi?"

Mel teyze bu soruyu aptalca bulmuş olacak ki sinirle iç çekip gözlerini devirdi.

"Lena'nın tarafındayım," dedi.

"Lena senin değil, benim kızım!"

Mel teyze değneklerine uzanıp yavaşça ayağa kalktı.

"Lena'yı babasıyla görüşürmezsen seninle bir daha asla konuşmam. Asla!" dedi ve topallayarak, ağır ağır çıktı.

Birkaç gün geçti. Bir akşam Lena yatağında uzanmış, Mel teyzesinin düşünce mesajlarını bekliyordu. Dışarıda hava karar-mıştı. Sokak lambalarının yaydığı ışık, tavanda hareket eden leopar desenleri oluşturuyordu. Rüzgâr ağacın tepesini okşadığı anlarda odasında oluşan bu gölgeler Lena'nın başının üzerinde dans ediyordu. Mel teyze düşünce mesajlarını göndermeye başladığından beri Lena karanlıktan korkmuyordu. Aksine, kendisini güvende hissediyordu. Karanlık onu sıcak ve yumuşak bir yorgan gibi sarıyordu.

Kilisenin çanları dokuz kez çaldı. Saat dokuz olmuştu. Lena çanları dinledi. Mel teyzenin sesi genelde dokuzuncu çandan

biraz sonra gelirdi. Bunun sebebi, Mel teyzenin birkaç dakika gecikmeli çalışan eski saatiydi.

Saat dokuzdu. Lena gözlerini kapadı ve beklemeye başladı. O sırada kapı birdenbire açıldı ve odanın ışıkları yandı.

Lena gözlerini açtı.

Annesi gelmişti. Yüzü öyle solgundu ki görenler onun kırmızı saçlı bir vampir olduğunu düşünebilirdi.

“Lena,” dedi kısılmış sesiyle. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Ne oldu?”

“Mel teyzen bir kaza geçirdi.”

“Evet, biliyorum,” dedi Lena. “Ben küçükken, sirkteki trapezden düşmüştü.”

“Hayır, onu demiyorum. Bugün öğleden sonra bir araba kazası olmuş.”

Lena, Doro’nun dudaklarının titrediğini gördü. Onu hiç böyle görmemişti.

Mel teyze, eski bir arkadaşıyla bir bahçe marketine gitmişti. Aceleleri olduğundan hızlı gidiyorlardı ve virajın bitiminde, trafikte duran arabalara çarpmışlardı.

Arkadaşı kazadan kurtulmuş, ancak Mel teyze kurtulamamıştı.

Doro hıçkırarak, “Mel öldü!” dedi.

Lena işte o anda, Mel teyzesinden gelen düşünce mesajlarını duymaya başladı:

“Hiç de bile!” dedi Mel teyzenin sesi. “Hiç de öyle olmadı!”

Lena yatağından fırladı. “Anne, Mel teyze ölmedi!”

Doro şaşkın şaşkın kızına bakıyordu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Teyzemin sesini duyuyorum. Tam şu anda. Ve bana, gayet iyi olduğunu söylüyor.”

“Lena, şu an gerçekten sırası değil...”

“Ama doğru söylüyorum. Kafamda onun sesini duyuyorum. Onunla böyle anlaşmıştık. Her akşam saat dokuz olduğunda bana düşü...”

“Kes sesini! Seni dinlemek istemiyorum!”

“Ama...”

“Ama filan yok Lena!”

Lena işte bu yüzden annesine düşünce mesajlarından hiç bahsetmemişti...

Doro yüzündeki gözyaşlarını sildi. Sanki karşısındaki kendi kızı değil de bir yabancıymış gibi bir süre ona baktıktan sonra tek kelime etmeden odadan çıktı.

“Mel teyze, orada mısın?” dedi Lena fısıldayarak.

“Evet, buradayım. Ama sakın korkma.”

Lena ürperdi. Çünkü bu sefer Mel teyzenin sesi kafasından değil, çok yakından gelmişti. O kadar yakındaydı ki sanki birkaç adım ötede, hemen şu masanın orada duruyormuş gibiydi. Ama orada *kimsecikler* yoktu.

“Yoksa sen... ruh musun?”

“Hayır,” dedi Mel teyze, emin bir ses tonuyla. Ama tuhaftı, çünkü sonuçta Mel teyze görünmüyordu. “Biraz yana kay, ben de oturayım.”

Sonra Lena’ya, kazada neler yaşandığını anlattı: Arabayı kullanan kişi Mel teyzenin bahçıvan arkadaşı Theo’ymuş. Mel

teyze yan koltukta oturuyormuş. Yoldayken birden, Mel teyzenin aklına mutfak ocağının sol gözünü açık unuttuğu gelmiş. Gerçi pek de emin değilmiş. Ama sirkteki kazadan beri bedeninden çıkabildiği için, yolculuk sırasında hemen eve gidip her şey yolunda mı diye bir bakmak istemiş.

“Neyse ki bedenimden çıkabildiğim için, kaza sırasında arabada değildim,” diye devam etti Mel teyze. “Ancak bedenim arabadaydı ve artık yapacak bir şey yoktu. Ama ben... ben hâlâ buradaydım. Zaten ocağı da kapatmışım!”

“Sen şimdi ruh musun öyleyse?”

Mel teyze homurdanarak, “Lena, saçmalama lütfen!” dedi. “Ruhlar konusunda uzman sayılırım. Ruhlar böyle benim gibi konuşabilir mi?”

“Hayır. Ama öyleyse sen *nesin?*”

Mel teyze oturuşunu değiştirdi ve yatak biraz gıcırdadı. “Hmm. Bir şeyden şüpheleniyorum ama bunun için bana tartıyı getirmen gerek.”

“Tartıyı mı?”

“Evet, banyodaki tartıyı.”

Lena parmak ucunda yürüyerek banyoya gitti ve kısa süre sonra elinde tartıyla odasına döndü. Mel teyze yataktan kalıp tartıya çıktı. Lena bunu tartıdaki sayıların değişmesinden anlamıştı.

“İşte! Tam da düşündüğüm gibi!” dedi Mel teyze.

“Ne oldu?”

“Otuz beş kilo!” Ağırlığım, eskisinin tam da yarısı kadar. Evet, ben kesinlikle yarı maddeselim!”

“Yarı *maddesel* mi? O ne demek ki?”

“Ruhum artık gözle görülmeyen, ince bir zara sahip,” dedi Mel teyze. Tartıdan indi.

Lena, Mel teyzesini hissetmek için dikkatle elini uzattı. Pek bir şey hissetmemiştir ama yine de azıcık direnci olan bir şey hissetmişti. Hissettiği şey sıcak ve yumuşaktı.

“Çok saçma. Seni görmeyi tercih ederim,” dedi Lena.

Mel teyze durumu kabullenerek, “Evet, bu bir dezavantaj,” dedi. “Ama bir de şöyle bak: Artık bedavaya sinemaya gidebilirim. Ya da Avustralya’ya uçabilirim. Hem artık boynum da ağrımıyor. Üstelik diyet yapmadan da zayıflamış oldum! Ama en güzeli ne, biliyor musun? Artık yürümek için değneklere ihtiyacım yok! Bir daha asla topallayarak yürümeyeceğim! Müthiş değil mi?”

“Anneme söyleyelim mi?” diye sordu Lena.

“Hmm, bilmem ki. Biraz daha beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Daha doğrusu, öyle *hissediyorum*. Kimbilir bu hâlimin başka nelere faydası olur...”

Mel teyzenin sezgileri şimdiye kadar onu hiç yanıltmamıştı.

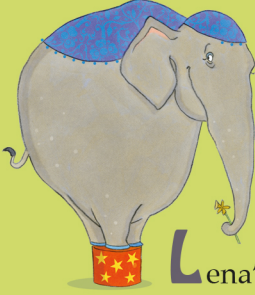
“Öyleyse aramızda kalsın,” diye fısıldadı Lena. “Yalnızca ikimiz bilelim!”

Sırlar harikadır, diye geçirdi içinden.

“Aynen öyle canım,” dedi Mel teyze de fısıldayarak. “Bu bizim sırrımız olsun.”

Salah Naoura

Teyzem Görünmez Oluyor

Lena'nın teyzesi Mel, sıradışı bir kadın.

Eski bir sirk cambazı. Aynı zamanda falcı.
Fakat en tuhafı, istediği zamanda ve yerde,
bedeninden ayrılıp gezebilmesi!

Yine de, tüm bu tuhaflıklara rağmen, en azından
bedeni ölümsüz değil. Üzücü bir trafik kazasının
ardından Mel teyze tamamen görünmez olup
Lena'nın yanına taşıyor ve bu ikili, kendilerini
birden acayip bir maceranın içinde buluyor.

Alman yazar Salah Naoura'nın sevimli
serüveni *Teyzem Görünmez Oluyor*, görünenle
görünmeyeni, yani macera ile sevgiyi bir araya
getiren, sonsuz eğlenceli bir roman.

Türkçeleştiren: Ufuk Tonka

